

Дитинство, яке ми повинні відстояти...

(Продовження. Поч. на 1 стор.)

За словами заступника начальника залізниці з кадрів і соціальних питань Володимира Чернеги, на сесії встигли розглянути лише 17 питань, тому є надія, що питання, яке стосується дитячої залізниці, буде розглянуто на засіданні 30 червня цього року.

“Разом із тим мушу відзначити, що на сесії ставилася на голосування пропозиція окремих депутатів узагалі зняти з порядку денного наше питання, – каже Володимир Чернега. – На щастя, вона не знайшла підтримки у більшості депутатів. Масмо надію, що й ті депутати, які голосували за зняття з розгляду питання власності землі та іншого майна дитячої залізниці, змінять свою думку. Можливо, хтось ще не отримав роз'яснювальної інформації, яку підготувала дитяча залізняця, не ознайомився зі зверненням начальника залізниці до депутатів. До звернення було також підготовлено чимало фотоматеріалів про дитячу залізняцю: коли вона будувалася, як функціонувала, хто на ній займався, які проблеми існують нині. Тому я, як і кожен залізничник, сподіваюся на позитивне рішення депутатів. Зрештою у розмовах з депутатами різних політичних партій, із головами комісій, різними спеціалістами ми відчуваємо їхню підтримку у цьому питанні.

Інша справа, що тепер уже не кожен місяць, а фактично кожен день працює не на нашу користь. Ось простий приклад: навіть якщо рішення буде прийнято на користь залізниці, уже не зможемо запланувати якісь капіталовкладення, оскільки фінансовий план уже сформований і затверджений Кабінетом Міністрів України.

А роботи на об'єктах дитячої залізниці вистачає. Треба привести до належного стану будівлю, що розташована у мальовничому Стрийському парку, вона зведена давно, тож її архітектура потребує постійної підтримки. Та лад на території зараз підтримується фактично на рівні радянської доби – підбили бордюри, підфарбували дахи, цвяхом забили двері, десь покладали клаптик асфальту... За такий вигляд, який вона має нині, нам, галичанам, мало б бути соромно.

Якби питання власності на користь залізниці було вирішене раніше, у нас було б більше фінансових та фізичних можливостей привести все в порядок. Ми мали підтримку з боку Укрзалізниці, у тому числі й фінансову, адже готувалися до проведення Всеукраїнського зльоту юних залізничників, який відбувся на базі Львівської дитя-

чої залізниці торік. Але, на жаль, через цю невизначеність та непорозуміння цю можливість було втрачено.

Ситуація є парадоксальною, адже залізняця як державне підприємство фактично просить у держави закріпити за нею державне майно. Я б сказав не просто майно, а заклад, який дбає про дозвілля, належне виховання та освіту сотень дітей із 20 шкіл, які займаються тут у різних гуртках. Це чи не єдиний заклад, який дає можливість дітям спробувати свої сили у дорослій професії. Чимало вихованців дитячої залізниці у майбутньому стають фахівцями високого рівня, працюють на відповідальних посадах. Погодьтеся, не кожен дорослий нині наважиться сісти у кабінет машиніста і повести за собою багатотонний потяг із сотнями пасажирів у вагонах. А дитина поряд із досвідченим інструктором це робить, вона це відчуває і, спробувавши, відчувши впевненість, прагне закріпити ці знання, урізноманітнити їх, мріє про майбутню професію. На жаль, усе це ми можемо втратити одним необдуманим рішенням”.

Як зауважив у коментарі “Львівському залізничнику” начальник Львівської дитячої залізниці Дмитро Венгер, у минулому дитяча залізняця пережила важкі часи, проте зуміла вистояти і продовжувала функціонувати: “Дитяча залізняця потрібна місту і дітям, вона працює вже майже 60 років. Її побудували в 50-ті роки, відразу після війни, зуміли зберегти після розпаду Радянського Союзу в 90-х роках в економічно важкі часи, тому зараз, у 2009 році, ми повинні не тільки її не втратити, а навпаки, вдосконалювати і розвивати. У нас усе робиться для майбутнього, для дітей. Вирішення питання тільки в компетенції місцевих органів влади. Я вважаю, що повинні зібратися всі причетні до цієї проблеми, все об'єктивно оцінити й раз і назавжди прийняти остаточне рішення. У державі і в громаді нема чужих дітей, усі діти – наше майбутнє, і за них треба боротися, бо це – майбутнє держави. Зволікання з вирішенням цієї проблеми честі чиновникам не робить.

У суспільстві багато говорять про користь, яку дає підготовка майбутніх кадрів, але чомусь забувають, що цей процес треба починати з 12-14-річного віку, коли дитина вже починає себе усвідомлювати як майбутню дорослу людину. А де зараз наші діти можуть почувати себе впевненіше і самостійніше, як не на дитячій залізниці? Навчання на дитячій залізниці – це і є, по суті, ділова гра, яка допомагає дітям звикати до дорослого життя.

У нас навчається понад 700 дітей, понад 400 з них проходять літню виробничу практику під наглядом дорослих майстрів. Діти розділені на 4 зміни, кожна зміна має свій розроблений графік роботи.

Щодо дітей, то зауважу, що є футболісти, музичні фанати, а є фанати дитячої залізниці. Їх ніхто не заставляє сюди приходити, вони люблять тут бути, дізнаватися щось нове. Я впевнений, що більшість з них пов'яжуть своє майбутнє із залізницею. І наше основне завдання зараз – не відштовхнути їх від цього. Ми повинні зберегти дитячу залізняцю і для наших дітей, і для всіх громадян нашого міста, які на вихідних разом із дітьми приходять покататися “Вітерець”.

Про юних фанатів залізничної справи розповів і майстер виробничого навчання Львівської дитячої залізниці Юрій Маланчук: “Дитина, яка навчається тільки у 7 класі, може мене запитати щось таке по електричній схемі, що дивуюся, звідки вона могла це взяти. Із цього видно, що вона читає відповідну літературу, цікавиться залізницею. Є в нас один хлопчик, який хоче стати лікарем, як і його батько, але зараз він із великим бажанням ходить до нас, каже, що йому тут подобається. Добре, якщо діти можуть влітку поїхати на море або ж відпочивати у селі, але, як ми знаємо, 70% дітей, які до нас ходять, не мають де подітися у літні місяці. А в нас, окрім залізничної справи, вони грають у теніс, шахи, волейбол, їздять на інші дитячі залізниці, на зльоти юних залізничників. Під час зміни ми безкоштовно забезпечуємо дітей соком і печивом.

Пам'ятаю, як раніше ми з дітьми їздили на екскурсії в Карпати, зокрема кілька разів були у Тухлі. Дітям у нас цікаво. І коли я думаю про ситуацію, яка зараз склалася довкола дитячої залізниці, то просто серце болить за неї”.

Незважаючи на свій вік, юні залізничники усвідомлюють, що робота їхньої дитячої залізниці під загрозою. 13-річний Володимир Литвин займається тут вже 3,5 роки. Колись залізничниками були його дідусь і бабуся. Хлопець показує мені навчальний план і розповідає, роботу яких господарств залізниці вивчають учні. Зараз Володя – помічник майстра, а в майбутньому хоче працювати машиністом тепловоза: “Без дитячої залізниці я не уявляю свого життя, це – як рідний дім. Люди, які не хочуть, щоб дитяча залізняця і далі була, не розуміють усієї складності організації руху поїздів, організації руху перевезень, а тому й не знають, наскільки це важливо. Навіть наші

однокласники у школі інколи не розуміють нашого захоплення. Ми дуже хотіли б якось допомогти відстояти нашу дитячу залізняцю”.

Ярослав Гнатко – начальник зміни. Хлопцеві 15 років, на дитячу залізняцю він прийшов 5 років тому: “У моїй сім'ї залізничників не було, а про навчання на дитячій залізниці я дізнався від інструктора, який приходив до школи. Я прийшов сюди, і мені сподобалося. Під час практики був помічником машиніста. Це важка робота і дуже важлива, бо ти відповідаєш за безпеку пасажирів. У майбутньому я хочу бути залізничником, зокрема машиністом. Дуже не хотів би, щоб наша дитяча залізняця перестала існувати”.

На думку 14-річної Насті Коваль, буде прийнято правильне рішення щодо дитячої залізниці: “Здаватися ми не будемо, хочеться вірити, що все буде добре. Я ходжу сюди вже 2 роки, мені тут подобається, тут маю багато друзів. Під час виробничої практики я працювала провідником, ревізором, диктором. У родині лише дідусь був залізничником, а я хочу в майбутньому працювати на роботі, пов'язаній із організацією руху перевезень”.

“Люди думають, що в нас тут усе дитяче, ігрове, а наш “Вітерець” – як справжній поїзд. Ми не будемо здаватися, і наші батьки нас у цьому підтримують,

– розповідає 13-річна Вікторія Коробова. – Про навчання на дитячій залізниці я дізналася від інструктора, який приходив до школи. Ходжу сюди лише перший рік. Минулого року прийшла сюди з друзями, і мені тут сподобалося. На відкритті сезону все було дуже урочисто. Під час навчання я працювала диктором, ревізором-провідником. У моїй сім'ї залізничників не було, але я хотіла б продовжити навчання в залізничному технікумі. Моєму татові подобається, що я ходжу на дитячу залізняцю”.

Дмитро Федорович – студент 2 курсу Львівського технікуму залізничного транспорту, навчається на спеціальності “Обслуговування, ремонт та експлуатація тягово-рухомого складу”. Хлопець розповідає, що на дитячу залізняцю ходив 7 років. Зараз теж навідується, допомагає під час навчання. “Після закінчення технікуму планую продовжити навчання у вищому навчальному закладі, – каже Дмитро. – Хочу бути машиністом. Я вважаю, що дитяча залізняця повинна існувати. Без неї діти не матимуть де цікаво і з користю провести свій час, особливо літній відпочинок. Нам треба вистояти і боротися за свою дитячу залізняцю до останнього”.

Галина КВАС,
Андрій ВЕЗДЕНКО
Фото Галини КВАС